

G. I. C. O. F. F.

Göteborgs Informations Center för Oidentifierade Flygande Föremål

I
N
F
O
R
M
A
T
I
O
N

"Märkestillverkning" à la Lektyr.

Nr 4 Juli — Aug. 1971

GICOFF—INFORMATION

Medlemstidning för GICOFF
Ahrenbergsgatan 14 A
416 73 Göteborg
Tfn 031 - 256207
Pg 428503-7

I redaktionen:
Sven-Olof Fredrikson
Alf Tollhag
Björn Högman
Siv Högman
Rickard Lidblom

GICOFF-INFORMATION utkommer med 6 nr/år. Tidningen distribueras endast till medlemmar i GICOFF.

Medlemsskap kan erhållas genom inbetalning av kronor 30, å ovanstående postgironummer, vilket då gäller för år 1971.

* Innehållsförteckning: *		
* Förord	sid	3 *
* Uppföljning av Antenfallet		4 *
* Specialartikel,		* *
* Pärlemormoln	19	* *
* UFO-Nytt SVERIGE	21	* *
* Ytterligare undersökning av-		* *
* och omkring L Thörns foto	30	* *
* UFO-Nytt NORGE	33	* *
* Finska UFO-fall från andra		* *
* hälften av 1970	43	* *

FÖRORD

Sommarmånaderna brukar i de flesta föreningar vara semestermånader men inte så i GICOFF. Åtskilliga mer eller mindre intressanta fall har strömmat in, men tyvärr har vi ännu inte hunnit få grepp om mer än ett par. Vi är f n alltför hårt ansträngda både på den ekonomiska sidan och den rent manuella. Vi sänder därför ut följande uppmaning.

Är Du intresserad av att själv undersöka observationer i Din trakt så skriv hit till Göteborg. Vi kan sedan kontakta Dig om något händer eller också kan Du själv starta en undersökning om Du får reda på en observation.

I samband med en semesterresa till England i juli hade jag nöjet att träffa flera av de ledande personerna för Flying Saucer Review. Bland annat talade jag med dess chefredaktör, Charles Bowen, i närmare 10 timmar. Mitt intryck var att de utför ett otroligt arbete med tanke på att allt görs på fritiden och att de arbetar med en mycket stram budget. Tidningen är utan tvekan den bästa som finns i ämnet och har så varit i många år.

Det sedan länge utlovade fallet från Norge har vi lyckats få in denna gång. Detta tillsammans med rekonstruktionen av "Anten-bluffen" är hörnstenarna, men vi hoppas att även resten ska intressera.

Vi beklagar att vi fått dra in på det internationella materialet. Tyvärr måste vi sälla mycket hårt för annars skulle vi få en tidning på minst 100 sidor varje gång, vilket vi inte ha resurser till.

Till sist en mycket tragisk nyhet. Professor James McDonald vid University of Arizona har avlidit. Mer

om detta på sidan 29.

S-O Fredrikson

Uppföljning av Anten-fallet.

Natten mellan den 29.8 - 30.8.1970 inträffade en egendomlig händelse vid Enebacken i närheten av sjön Anten och Alingsås. Ett mystiskt himlafenomen iaktogs, och på morgonen hittades runda brännmärken i marken på platsen.

Händelsen har intresserat tidningarna mycket och spaltmeter efter spaltmeter med mer eller mindre orimliga eller rimliga förklaringar har skrivits. Det vanliga vid sådana här händelser är annars att efter en tid kommer en förklaring från auktoriserat håll att det hela rörde sig om en vilsekommen väderleksballong, och därefter förfaller det hela i glömska.

Denna händelse har dock inte förfallit i glömska. Ännu ett år efteråt är den fortfarande lika aktuell. Risken är dock att det hela följer den vanliga gången om veckotidningen Lektyrs uttalande får stå obesvarat och behålla sin "sista ordet" status.

För att bringa mer förståelse för denna ståndpunkt eller i varje fall litet mera kött på benen för den oinvigde, kan det kanske vara lämpligt att rekapitulera händelsen som sådan.

Natten mellan den 29.8 - 30.8 var troligen relativt mulen

med låga dimmoln på cirka 200 meters höjd. Vinden bör ha varit sydvästlig med en styrka av omkring 5 m/sek.

Platsen där fenomenet ägde rum är den skogrika och natursköna västra stranden av sjön Anten strax norr om Alingsås. Själva platsen för fenomenet ligger egentligen, cirka en halv kilometer från Anten och faktiskt närmare den mindre sjön vid namn Hälsingen.

De vittnen som iakttog händelsen finns i en tydlig cirkel runt den plats där man senare på morgonen återfann de omdiskuterade brännmärkena. Denna plats är trädgården till en liten stuga belägen cirka 500 meter in i skogen, och kan nås via en smal och enslig avtagsväg som slingrar sig fram genom skogen. Det bör kanske tilläggas att den delar sig vid några tillfällen och att det verkligen inte är så lätt att hitta fram till den lilla stugan. Denna stuga bebos av herr Johansson, 81 år. Under natten sov han gott och vaknade varken av några mystiska ljud eller ljusfenomen. Däremot upptäckte han ju brännmärkena på morgonen när han vaknade.

Övriga vittnen hade mera att berätta, men de var i stort sett mycket samstämmiga.

En utförlig vittnessammanställning finns i GICOFF-Information nr 1, 1971, samt delvis i FIB-Aktuellt den 9.2.1971.

Här kan vi nöja oss med en kortare redogörelse av vittnenas observationer.

VITTNEN 1:

Jag fick se ett starkt rött lysande föremål, som gick fram och tillbaka över skogen här ovanför.

VITTNEN 2:

Alldeles i början när jag fick syn på den, så hörde jag ett ljud från den. Det var det som var så konstigt tyckte jag. Trodde först att det var en flygma-

skin, men så förstod jag att det inte kunde vara det, så konstigt som den bar såg åt. Och inte bara det, den var ju rund och lyste alldeles röd.

VITTNE 1:

Den gick både i sedled och upp och ner över Enebacken. Ibland försvann den under trädtopparna, men rätt som det var dök den upp igen. Hastigheten på den varierade, ibland gled den sakta iväg, så med ens satte den fart. En gång var den nästan nere här vid ängen framför skogen (cirka 200 meter från gården). När den var där uppe alldeles över trädtopparna, vid Enebacken, såg jag några strålar som kom från den.

VITTNE 2:

Det stämmer, jag såg också strålarna. De var gul-vita till färgen.

VITTNE 1:

Strålarna såg ut att komma från sidan av det röda klotet. Om vi jämför storleken med fullmånen, som vi ser den, så var den ungefär hälften så stor.

VITTNE 2:

Vi stod en bra stund och tittade på det här fenomenet. Vi gick och lade oss närmare klockan 02.00 och då fanns det kvar där utanför.

VITTNE 3:

Det var ett rött ljus som rörde sig fram och tillbaka och upp och ner, samt vissa stunder stod det still.

VITTNE 4:

Det såg ut som en stor baklampa på en bil, färgen var röd-gul. Vi trodde först att det var ett flygplan, men vi förstod att det inte kunde vara det. Detta beroende på den vertikala rörelsen över trädtopparna.

VITTNE 5:

Jag och min väninna såg ett starkt lysande klot strax ovanför trädtopparna. (Anm. Detta vittne är hemhjälp hos herr Johansson och var den som först upptäckte märkena i trädgården.)

VITTNE 6:

Det rörde sig upp och ned samt även i sidled.

VITTNE 7:

Vi fick se det starkt lysande röda klotet över Enebacken. Klotet, vi uppskattar det till något mindre än fullmånen, rörde sig fram och tillbaka, upp och ned över skogen. Vi kunde även se något som såg ut som ljusstrålar. Vi trodde att dessa ljusstrålar kom från marken. Så med ens slocknade ljuset, men det kan bero på att föremålet gick ned i skogen. Efter cirka tio minuter såg vi det igen. Det var mycket vackert att beskåda detta röda lysande klot. Det röda skenet bildade en gata på sjön, och lyste med ett fast sken. (Avståndet från Enebacken till sjön är cirka en halv kilometer.)

På morgonen fann vi spår på Rickard Johanssons tomt. Det var tre stora runda brända märken. (Anm. Avståndet från vittne 7:s observationsplats till Enebacken är cirka 1,2 km.)

Enligt vittne 7, var ett rött föremål synligt över Vara tidigare på kvällen. Även i Gunnilse såg man ett rött föremål som rörde sig åt Alingsåshället.

Nu då vi fått en inblick i hur vittnena upplevde fenomenet, kan det kanske vara intressant att veta vad som sedan hände.

Snart kunde man i tidningarna läsa om fenomenet, och intresserade personer vallfärdade till platsen för att se de mystiska brännmärkena. Självfallet försökte sig några tidningar på att genast avleverera en snabb förklaring till det inträffade.

Redan från början fick "practical joke" teorin fungera, eftersom fenomenets art tämligen effektivt uteslöt en enkel naturlig förklaring.

Här följer ett litet citat ur Borås-Tidningens lösning på mysteriet.

"Detta var små gröna män från Magra som gjort experiment med en varmluftsballong. Märkena på marken har förmodligen bränts av en plåtburk fylld med T-sprit. Plåtburken var fästad under ballongen och lyfte från marken. Dessförinnan hade gräs och rötter under burken avbränts till ett djup av 5 cm. Lågorna från T-spriten lyste upp ballongen och folk kunde långväga ifrån skåda det "flygande tefatet".

Många UFO-grupper har besökt platsen och noggrant studerat märkena och intervjuat vittnena. Bland de första på platsen var GICOFF (Göteborgs Informations Center för Oidentifierade Flygande Föremål).

Det var från vår förening Björn Högman med fru samt fotografen Gunnar Johansson och Sven-Olof Fredrikson.

Det var dessa som intervjuade vittnena och fotograferade platsen. Sjävfallet tog de också med sig några prover ur brännmärkena. Turligt nog var denna grupp snabbast på plats och hann bilda sig en god uppfattning om saken, innan alla intresserade formligen grävt bort de intressanta spåren.

Med hjälp av dessa och de vittnesbeskrivningar vi erhållit står det helt klart att den förklaring som Borås-Tidningen så snabbt avlevererade faller på sin egen orimlighet. Plåtburkar med T-sprit blir knappast varma i botten förrän spriten nästan brunnit färdigt, och då hade enligt lagen om att varm luft är lättare än kall, redan ballongen avseglat mot okända mål.

Den som vill ha en noggrannare redovisning av detta kan med fördel studera GICOFF-Information nr 1.

Hela saken fick en helt annan vändning när provjorden un-

dersöktes med känslig apparatur på Chalmers institution för kärnkemi i Göteborg. Analysen gav ett ganska tydligt resultat av att jorden innehöll radioaktivt Cesium 137. Det rörde sig dock om så små mängder att de inte skulle ge något utslag på en Geiger-mätare. Radioaktiviteten kan i och för sig ha en naturlig förklaring. Den kan t ex härröra från radioaktivt nedfall efter atombombsprov. Med litet tur kan man nog finna det litet varstans i naturen. Dock är det anmärkningsvärt att ingenting kunde märkas i marken runt omkring brännmärkena. Sannolikheten att finna nedfallet just i märkena är försvinnande liten oavsett om det fanns där innan eller har tillförts efteråt. Men slumpen är ju oändlig och möjligheten till en naturlig förklaring kvarstår lika fullt.

Vi överlämnade nu materialet till FIB-Aktuellt som lyckades åstadkomma en riktigt vederhäftig och bra artikel inneslutande allt av vikt i fallet.

Några mindre seriösa dagstidningar lyckades sämre med en sammanfattning av fallet. Göteborgs-Posten t ex lyckades riktigt dåligt.

Efter att ha fått en så god sammanfattande avslutning av fallet som i FIB-Aktuells artikel, var vi inom GICOFF beredda att ta itu med annat material som blivit lidande på denna händelses omfång.

Dock dröjde det inte länge förrän FIB-Aktuells konkurrent Lektyr kom med en omfattande och detaljerad artikel där hela Antefallet på nytt halades fram i dagens ljus, men denna gång med beteckningen "Årets bluff".

SAMMANDRAG AV LEKTYRS ARTIKEL

"ÅRETS BLUFF".

I veckotidningen Lektyr kunde man kort efter det att FIB-Aktuellt kommit med sin artikel läsa följande:

"UFO-landningen några mil utanför Göteborg var bara resultatet av några unga göteborgares skämtsamma uppfattning om de många UFO-observationer som under årens lopp gjorts i Sverige. Och deras bristande respekt för övernaturliga fenomen gav verkligen resultat."

I korthet skulle fenomenet ha åstadkomiits på följande sätt:

På kvällen den 30 augusti 1970 åkte några unga göteborgare ut till platsen i en bil lastad med gasolbrännare, vätgasbehållare, lastbilsbatterier, väderleksballonger, linor, kablar och allt vad experimentet skulle kräva.

Vid infarten till den lilla vägen fram till Enebacken högg man för säkerhets skull ner några granar som skulle dölja infarten. Man körde därefter fram till Johanssons stuga där man snabbt plockade fram gasolbrännaren (samma typ som asfaltarbetarna använder) och brände några snygga runda hål i trädgården.

Därefter tog man fram lådan som innehöll väderballongen samt koaxialkabel (?), vätgastuben, lampan och linorna.

När ballongen var fylld med gas skickades den upp i en 200 meter lång lina. Då 100 meter försvunnit upp i luften band man fast en lampa på 220 volt, vilken således kom att hänga på mitten av ballonglinan. Med hjälp av en omformare fick man ut 220 volt från de två stora 12-volts lastbilsbatterierna man släpat med sig. Vidare hade man ett motstånd för att kunna reglera ljusstyrkan.

När allt var färdigt körde man igång "ljusshowen" vilken fick pågå fram till ungefär klockan ett. (Anm. 3 vittnen upper att fenomenet försvann först klockan två på natten.)

I Lektyrs artikel finns också ett antal bilder på hur det hela gick till. Dessa måste dock vara tagna efteråt eftersom det på dessa råder fullt dagsljus.

Det radioaktiva fyndet omnämnes i artikeln i mycket korta ordalag, som: "Säkerligen en ren tillfällighet."

För den okritiske läsaren verkade Lektyrs artikel tyvärr mycket vederhäftig, genom sina korrekta förklaringar om hur man laddar ur den statiska elektriciteten ur ballongen, för att den inte skall explodera, samt diverse andra tekniska krumpsprång. Till sist avslutar man artikeln med några skadeglada rader, om relationerna mellan oss UFO-intresserade och FOA som också sysslar en del med UFO:s.

"Men det blir nog svårt att få Försvarets Forskningsanstalt med på nterna. Var man måttligt intresserad där tidigare råder det väl inte mycken tvekan om hur man ser på flygande tefat i framtiden. Efter göteborgarnas privata UFO-show."

REKONSTRUKTION AV ANTENFALLET EFTER LEKTYRS ARTIKEL.

Lektyrs artikel vållade oss inom GICOFF mycket huvudbry. Det diskuterades fram och tillbaka huruvida det kunde ha gått till på detta sätt eller inte.

När man på detta sätt fastnar i teorierna finns det bara en enda utväg, nämligen ett praktiskt experiment.

Med exakt samma utrustning som den som förekom i Lektyrs artikel grep vi oss verket an att åstadkomma en ny UFO-landning på samma plats.

Dock fick vi modifiera utförandet något. För det första lyckades vi endast komma över en något mindre modell av gasolbrännare och av praktiska skäl kunde vi inte använda koaxialkabel upp till lampan. Helt enkelt därför att hundra meter koaxialkabel endast kan lyftas med hjälp av helikopter. I stället strök vi de två bilbatterierna från listan över nödvändig utrustning och använde Johanssons vägguttag, 220 volt, och en enkel högtalarkabel (ringledningskabel) vilken tillnärmelsevis inte väger lika mycket som koaxialkabel. Vi kan tacka Lektyrs utomordentliga bilder för att vi lyckades få precis rätt grejor. Rätt storlek på ballongen, rätt lampa, rätt gas-tub m m.

Ett av våra brända märken.

Försöket utfördes vid två skilda tidpunkter. Dels gjorde vi brännprover på en plats intill Enebacken. Vi ville inte i onödan besvära herr Johanssons med att bränna upp dennes trädgård. Ytterligare ett märke intill de tre äldre fick vi dock tillstånd att utföra. Dels gjorde vi själva försöket med ballonguppsändningen en tid senare på exakt samma plats där originalmärkena fanns.

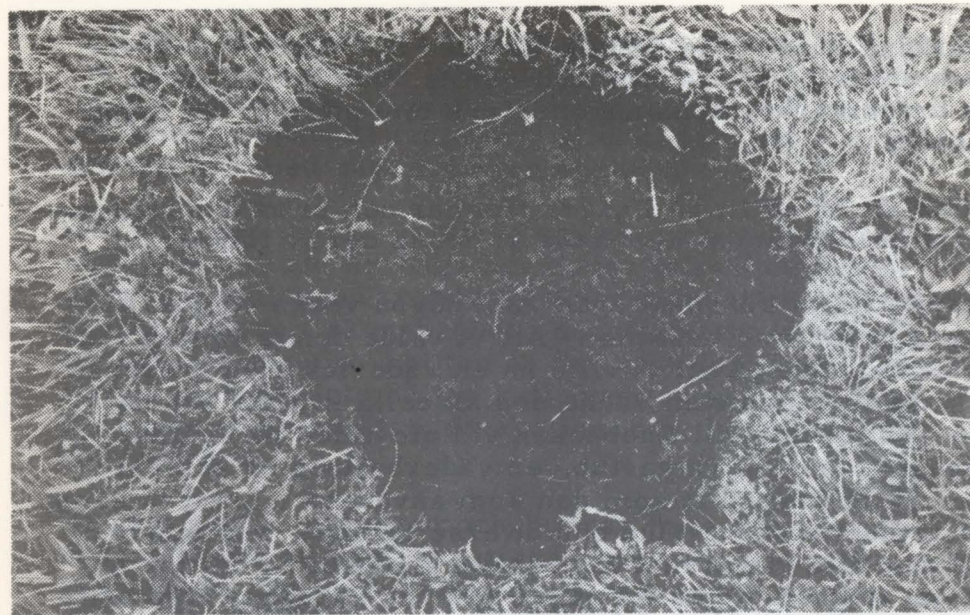
Vi började alltså vårt experiment måndagen den 31. 5. 71 med att prova gasolbrännaren. Vi provbrände i en grässlånt med svag sluttning. Oväsensdet var mycket starkt. Ett bandspelarförsök avslöjade att på 36 meters avstånd överröstade den mindre brännaren ett bilhorn. Hettan från lågan var fruktansvärd. Egentligen skall man kanske inte tala om låga i detta fall, då någon sådan faktiskt inte syns. Det blir i stället en blåaktig jetstråle med ett enormt tryck. På de tre minuter som man brände i Lektors artikel brände vi ett mycket större märke. Det visade sig nästan helt omöjligt att erhålla cirkelrunda märken eftersom det på grund av hettan inte gick att hålla brännaren helt lodrätt. Så snart vinkeln ändrades det allra minsta blåstes ytterligare ett par decimeter ur i den riktningen. Flamman förintade allt organiskt som kom i dess väg. Efter färdig bränning återstod endast fin sand av det som strax innan hade varit gräsmatta. Samma resultat erhöles för övrigt strax bredvid originalmärkena. För att erhålla cirkelrunda märken använde vi oss också av plåtburkar och hinkar som skydd på sidorna. Men inte heller detta ville lyckas eftersom gasen vid minsta lilla ojämnhets i marken läckte ut vid sidorna och åstadkom ett långt ifrån cirkelrunt märke.

Det lyckades oss heller aldrig att åstadkomma någon skarp skarp gräns mellan det brända området och gräset. Detta sveddes hela tiden på en relativt stor yta runt omkring.

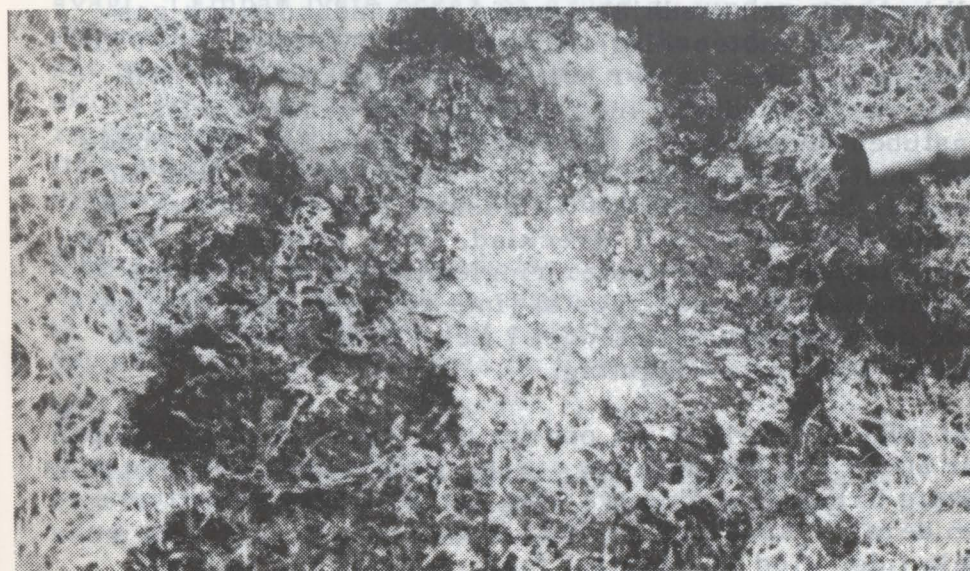
Till skillnad mot originalmärkena blev våra alster också mycket ytligare.

Genom att fukta den brända ytan blev likheten något större i och med att märket då tycktes mörkare än förut.

Dock kvarstod en av de viktigaste skillnaderna. I original-

Ett av originalmärkena.

Ett av våra brända märken.

märkena kunde man finna grässtrån och kvistar som var förkolnade på ytan, men då de bröts, helt friska inuti. I de brännmärken vi åstadkom fanns inte ett spår av organiskt liv.

Efter att ha hållit på i några timmar och bränt och fotograferat om vartannat avslutade vi denna del av försöket.

Etapp nr 2 av försöket ägde rum någon vecka senare på ängen nedanför Enebacken. Att vi valde denna senare tidpunkt berodde på att vi ville ha en väderlek som överensstämde med den som rådde den aktuella kvällen och natten. Vi anlände till Enebacken vid nio-tiden på kvällen. I bagaget fanns en vätgastub, en väderballong av samma storlek och fabrikat som den som användes i Lektyr, samt ett reglerbart motstånd och diverse elkabel. Vid infarten till den lilla vägen mot Enebacken stannade vi till för att se om vi kunde upptäcka några spår av avhuggna träd och buskar, vilket enligt Lektyr hade använts som kamouflage för infarten. Vi såg inte några sådana spår.

Det första vi gjorde vid framkomsten till Enebacken var att fylla ballongen med vätgas. För att allt skulle gå rätt till hade vi som medhjälpare vid uppsändandet och gasfyllnaden en meteorologassistent från Torslanda. Det är nämligen, vilket Lektyr helt riktigt påpekar, inte helt riskfritt att handskas med ballonger av denna storlek. Gastuben visade sig vara i tyngsta laget. Två man kunde med ansträngning bära ut den på ängen. Efter cirka 20 minuter hade vi förbrukat all gasen i tuben och då var ännu inte lyftkraften helt utvecklad. Dock räckte den för att lyfta lampan och 100 meter ringledningskabel som via förlängningssladdar och reostat (inte resostat som man kallade det vridbara motståndet i Lektyr) anslutits till ett vanligt 220-volts vägguttag.

Det hade nu mörknat ute och det blev dags att tända lampan för att se hur det hela tog sig ut. Under tiden som tre man skötte ballongen, åkte två man för att intervjua vittnena om deras synpunkter på detta hemmagjorda ljusfenomen. Hela tiden stod vi i kontakt med varandra via walkie-talkies.

Till en början verkade allt att gå bra och med en relativt svag belysning såg lampan faktiskt ganska egendomlig ut. Frammot midnatt friskade emellertid vinden i och lampan svängde fram och tillbaka. Ibland snurrade den till och med runt sin egen axel.

Inte nog med detta. På vissa ställen i skogskanterna runt ängen rådde kraftiga nervindrar vilka fick till resultat att ballongen trots att lyftkraften väl räckte till, kraschlandade i skogsbrynet. Kabeln fastnade uppe i träden och ungefär hälften av den gick förlorad. Lyckligtvis gick det inte håll på ballongen, utan experimentet kunde efter smärre reparationer av lampa och kabel fortsätta.

Vi som skötte ballongen och lampan hade nog hoppats att det skulle se mera mystiskt ut än vad det egentligen gjorde. Det hela såg faktiskt helt enkelt ut som en vanlig elektrisk lampa upphängd i ett långt snöre. Trots sina 300 watt gav lampan inga större ljussensationer. Ibland när ballongen sänkte sig lågt kunde man se att ängen inunder lyste svagt rosafärgad. Men så snart den steg litet högre blev ljuset för svagt. Lampan lyste också på grund av vinden med ett mycket oregelbundet sken. Ibland kastades ljuset rätt i ögonen och ibland kunde man knappt urskilja det. Som tidigare nämnts kunde man få en mera illusorisk effekt genom att sänka strömstyrkan tills lampan bara glödde svagt. Men då kunde inte vittnena se något alls från sina utsiktspunkter.

Några av intervjuerna bandades och det kan kanske vara intressant att studera några av dessa, för att få en jämförelse mellan det egentliga fenomenet och det som intervjupersonerna nu fick skåda.

VITTNE 1:

Enligt vittne 1 hade det ursprungliga fenomenet varit större, gjort större variationer i höjd och sidled samt lyst med en mera intensivt röd färg.

Effekten av det
tillverkade
ljusfenomenet.

VITTNE 2:

Enligt vittne 2 hade också det ursprungliga fenomenet varit större och lyst mera intensivt samt rört sig över större sträckor.

VITTNE 3:

Enligt vittne 3 hade det ursprungliga fenomenet lyst mycket rödare, mera konstant. Till formen hade det mest liknat en fotboll. Det hade även verkat att landa i skogsbrynet och därvid i någon mån lyst upp skogen.

VITTNE 4:

Även enligt detta vittne var det ursprungliga fenomenet mycket större och hade rört sig mera fram och tillbaka över skogen. Det hade inte heller varit synligt på precis samma plats. Även detta vittnes hustru tyckte att detta inte alls liknade den verkliga händelsen.

Obs. Dessa vittnesnumreringar bör ej sammanblandas med de tidigare.

KOMMENTAR.

Egentligen kunde man väl låta sig nöja med att vi nu har utfört det experiment som Lektor hade som grund för sin artikel och låta läsarna själva dra sina slutledningar.

Emellertid finns det så många punkter i artikeln som man kan syna lite närmare, att vi nog skall unna oss även detta nöje.

För det första har vi den största och allt överskuggande svagheten. De som skulle ha utfört fenomenet är inte namngivna och har trots påstötningar förblivit lika anonyma. En artikel med bara anonyma personer kan utan tvivel sägas ha en liten grad av tillförlitlighet.

För det andra nämns det inte hur många man varit. Vi, som utfört det hela, inser lätt att det måste ha varit minst fyra personer för att klara av alla detaljer.

För det tredje kan man undra hur dessa fyra har kunnat klampa runt och bränt med gasolbrännare och jobbat med uppsändningen m m utan att väcka herr Johansson, vilken enligt vår uppfattning har en mycket god hörsel.

Och varför har man valt denna ensliga plats för experimentet? Det finns inte många gårdar runt omkring och ingen som helst anledning att köra genom hela skogen på små stigar för att slutligen ställa sig inne i en trädgård.

Enligt vår uppfattning måste någon av de fyra haft en mycket god lokalkännedom, för dessa vägar är inte de allra lättaste att köra med en tungt lastad bil nattetid.

Vi har även inom GICOFF fått ta del av en intervju med Tom Svensson, vilken skrivit Lektors artikel. Inte ens denne vet hur många de var. Han har inte besökt platsen. Han medger dock i intervjun att, "den brännare jag använde mig av och som de hade använt har så stark värmeutveckling att t o m askan förbränns. Det blir ingen aska heller av gräset och rötterna utan oara ett slags damm."

Han har plockat en del av sina felaktiga uppgifter (bl a platsens läge) ur Göteborgs-Tidningens arkiv.

Beträffande bilderna i Lektor, är dessa helt missvisande. Den bild som visar hur ballongen har plockats ner igen, visar i själva verket hur en fyllning tillgår. (Alltså före uppsändandet.) Eftersom vätgas som bekant är lättare än luft är det mest fördelaktiga vid en tömning av gasen att försöka vända ballongen med munstycket upp.

Vidare kan man inte få ett sken som lyser helt stadigt eftersom minsta vindpust sätter linan i gungning. Alla vittnen är ju säkra på att de har sett ett stadigt sken. En har till och med sett skenet i gata över sjön (ungefär som mån-sken). För detta måste ha krävts en mycket större ljusintensitet än en vanlig elektrisk lampa.

För att överhuvudtaget lyckas med ett sådant här experiment krävs det nära nog idealiska väderförhållanden (vindstilla och relativt täta moln på låg höjd). Vidare bör man ha hjälp av experter på elektroteknik och kanske även meteorologi samt slutligen en stor portion tur.

Som synes finns det flera oklara sidor i den här historien och så länge som de som påstår sig ha åstadkommit fenomenet håller sig anonyma kommer det att så förbli.

Vi hoppas emellertid inom GICOFF att vi klarlagt en del av problemen och att fenomenet också i fortsättningen skall betraktas som ett sådant.

Om någon till äventyrs vill veta ännu mera om händelsen står vi inom GICOFF gärna till tjänst.

Alf Tollhag

SPECIALARTIKEL

Pärlemormoln.

I undre stratosfären förekommer moln som kallas pärlemormoln. Dessa moln brukar bildas på höjder mellan 17 och 35 km med en medelhöjd på 24 km. Globalt sett uppträder de mellan 55 och 70° N latitud. Molnen syns bäst när solen står några grader under horisonten. Solen belyser då endast pärlemormolnet som visar mycket utpräglad irisering vilket påminner om pärlemor. Moln som samtidigt förekommer i troposfären, blir vid samma tidpunkt mörkfärgade på grund av att de ligger i jordens skugga.

Pärlemormolnen uppträder oftast på senvintern. De bildas över- och i lä av bergskedjor, t ex bergen i Norge. Luftströmningen i höjden skall vara W-NW-lig. När luftströmmen stiger över bergen bildas det en vågrörelse, som under lämpliga förhållanden fortplantar sig upp i stratosfären och tvingar stratosfärisk luft att stiga och avkylas. Nödvändigt är att stratosfärstemperaturen avkyls till mer än -80°C innan kondensation inträder och moln bildas i vågrörelsernas vågtoppar. På senvintern är medeltemperaturen cirka -70°C på denna höjd, vilket gör att det behövs endast en avkylning av cirka 10°C .

Det finns flera teorier om pärlemormolnens fysikaliska sammansättning. Det påstås att molnen består av antingen ytterst små vattendroppar eller sfäriska iskristaller. Det har också framkastats att partiklarna kanske är sammansatta av isskal på frusna partiklar av svavelsyrligheter.

Källa:

D J George, Weather No 26 1971 sid 7. Mother-of-pearl clouds.

I. H.

Sanningssökare: begär gratis provex av tidskriften

SÖKAREN

Box 3063, 103 61 Stockholm 3, tfn 08-69 60 27.

Innehåller artiklar om parapsykologi, UFO, olika religioner och filosofier, vishet, levnadskonst.

Obunden, öppen, mångsidig. 10 illustrerade nummer per år.

SVERIGE UFO – nytt

Cirklar i snö.

I GICOFF:s januari-februari nummer presenterade vi en mystisk händelse i Bodum-sjön. En nästan rund vak, 30-40 meter, med stora uppkastade isblock.

Vi redogör här för två minst lika mystiska händelser.

Datum: Lördagen den 27. 2. 1971.

Plats: Lillpite.

Vittne: Hemmansägare Börje Bergqvist.

"Jag hämtade hö från ladan och höll på med att trampa ner det i skrandan då jag fick se ringarna i snön utanför. Jag tyckte det var mystiskt och har aldrig sett någonting sådant förr. Jag tänkte inte närmare på det men när jag på onsdagen var i ladan efter hö igen fanns ringarna fortfarande kvar."

Källa:

Norrbottens-Kuriren den 4 mars 1971.

Vi har gjort en telefonintervju med red Birger Johansson vilken har varit på den aktuella platsen och talat med vittnet Bergqvist.

GICOFF: Var någonstans fanns märket och hur såg det ut?

Red: Märket fanns bakom en lada, ca 3-4 meter. När jag säger bakom ladan så menar jag att framsidan av ladan vätter mot en landsväg. Avståndet till landsvägen är ca 150 meter. Det var 3 st cirkelrunda ringar, den yttersta var ca 60 cm i diameter.

Cirklarna i Lillpite.

GICOFF: Enligt artikeln i tidningen så var den ytters-
ta cirkeln 60-70 cm. Mätte Ni aldrig cirk-
larna?

Red: Jag tror att det var närmare 60 än 70 cm.
Tyvärr så tog vi inte mått på cirklarna.

GICOFF: Vi har en teori om hur cirklarna har bil-
dats. Kan det inte vara så att några gräs-
strån, eller liknande har satts i rotation
av vinden och att cirklarna har bildats på
detta sätt?

Red: Vi har just fått några sådana tips från all-
mänheten. Jag tror dock inte på den teo-
rin. Bl a därför att det inte fanns något
sådant stort grässtrå i mitten, endast ett
litet smalt som omöjligt kan ha åstadkom-

mit dessa cirklar. För det andra så har
jag själv på sommaren, vid sandstranden,
sett när ett grässtrå satts i rotation. Gräs-
strået har då rispat runt i sanden och bil-
dat en cirkel. Cirkeln har dock ej varit li-
ka hårt markerad runt om. Den ena halvan
har varit djupare än den andra. I detta fall
var det tre cirklar, lika hårt markerade åt
alla håll.

GICOFF: Kan det inte vara så att herr Bergqvist har
skämtat med Er?

Red: Nej. Vi är sedan många år tillbaka goda
vänner. Jag känner Börje mycket väl. Det
är en rejäl karl. Han har absolut inte gjort
dessa cirklar själv.

Det intressanta samtalet med red Birger Johansson löste
tyvärr inte mysteriet med de tre runda cirklarna i snö.

Källa:

Telefonintervju.

Flera cirklar, nu på ladugårdstak.

Nästa mystiska händelse har inträffat i Remmenedal, c:a
2 mil öster om sjön Anten.

Återigen vållar cirklar huvudbry. Denna gång 3 st och i
snön på ett ladugårdstak.

Datum: Torsdagen den 11.3.71.

Plats: Skoghem, Remmenedal.

Vittne: Herr Josef Johansson med fru.

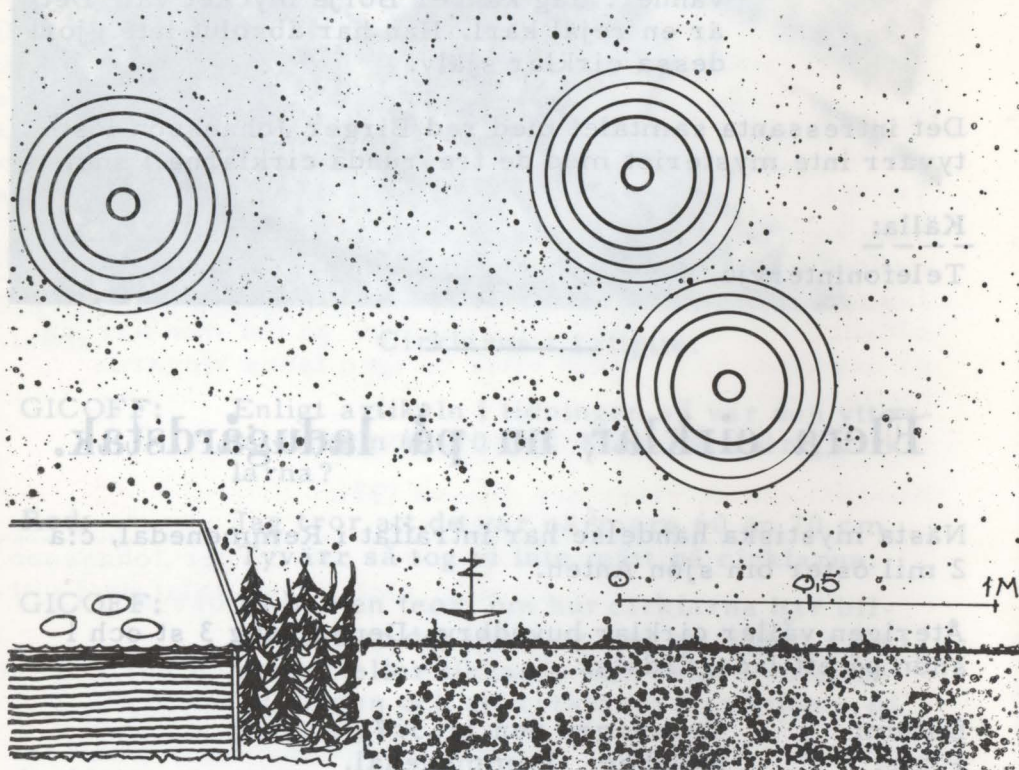
"Jag tror inte på vittror och tomtar, de har flyttat norr-
ut för länge sedan. Det som har lämnat märkerna efter
sig på mitt ladugårdstak måste ha kommit genom luften.

De måste dessutom ha gjort det sedan stormen och snöfallet bedarrat på torsdagsmorgonen. Märkena fanns inte på onsdagskvällen och skulle förresten ha utplånats av stormen."

Inga märken på marken ger vid handen att någon sökt sig till ladugården för att placera märkena där av okynne. Snarare verkar det, som om något luftburet landat på taket. Cirklarna kan inte ha gjorts av någon som stått på en stege eller liknande.

Källa:

Alingsås-Tidning den 13.3.71.

Cirklarna på ladugårdstaket i Remmenedal.

Vi tog och ringde upp herr Johansson, som i stort sett berättade samma som Alingsås-Tidningen ovan har an-

givit. Betr diametern så är den yttersta cirkeln på alla tre 56 cm. Avståndet emellan de två främsta är 4 cm medan avståndet till den tredje är 136 - 166 cm. (Se skallar ritning på föregående sida.)

Herr Johansson berättade att samma dag som Alingsås-Tidning publicerade artikeln, så kom kommissarie Holm dit och gjorde en grundlig undersökning. Han skrev en rapport om det inträffade.

Enligt herr Johansson så kunde kommissarie Holm inte finna några spår som tydde på att någon skulle ha tagit sig upp på taket för att åstadkomma dessa märken. Rapporten och fotografen på Alingsås-Tidning kunde konstatera samma sak.

Kommentarer:

Det var roligt att se att den kritik som riktats mot polisen i Alingsås, betr Anten-fallet, tydligen har gett resultat.

Betr cirklarna så finns det vissa likheter: Samma lätta avtryck av cirklarna på ladugårdstaket som i Lillpite.

Cirklarna på taket var 56 cm i diameter, Lillpite-cirkeln uppskattades till 60 cm.

När det gäller avtrycken på ladugårdstaket så kan vi bara konstatera att "någon" har gjort dem. Samma slutledning gäller för avtrycket i Lillpite. I båda fallen saknas vittnen till när cirklarna åstadkommits.

Källa:

Telefonintervju.

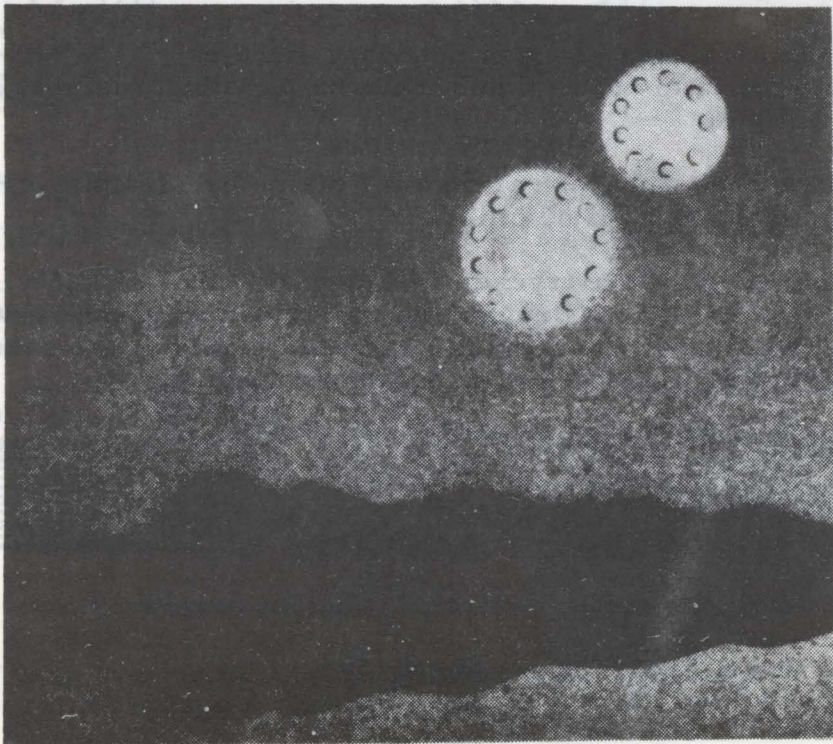
Jag fick se två farkoster över skogen.

Datum: Natten till Söndagen den 9. 5. 71.
Plats: Mullsjö.
Tid: Klockan 00.45.
Vittne: Anonym.

Vi har via ett frågeformulär fått taga del av en intressant observation som inträffade 3 dagar efterdet att de omtalade fotografierna togs i Skillingaryd. I artikeln kommer ett M att stå som beteckning för vittnet.

Fru M berättar:

"Jag stod vid spisen och tittade ut då jag plötsligt fick se ett ljussken över skogsbrynet. Det kom allt närmare och närmare. Så småningom kunde jag urskilja två plattor, grön- och orangefärgade.

Skivorna kom sakta glidande över himlen från väster, på den södra delen av himlavalvet. De låg tätt intill varandra och höll hela tiden, som jag såg dem, samma avstånd från varandra. Den orangefärgade farkosten tycktes vara störst, den gröna något mindre och verkade vara belägen bakom den förra. Jag kunde även se lysande punkter runt kanterna på båda, vilka även var upplysta. De var vad jag såg innan en husgavel skymde sikten."

Kompletterande uppgifter:

Storleken på den största skivan jämför hon med fullmå-
nens synbara diameter.

Skivorna hade skarpa konturer.

Verkade vara fasta kroppar och upplysta.

De lysande punkterna lyste något skarpare än själva ski-
van.

Hela observationenstiden uppskattar hon till c:a 4 minu-
ter.

Vädret var klart och månsken.

Källa:

GICOFF:s frågeformulär den 14. 5. 71.

FLERA VITTNEN SÅG LYSANDE FÖREMÅL.

Vittnet Roland Magnusson i Gravsjö säger:

"Min kamrat Bo Valtersson och jag var ute den kvällen
och just en kvart i ett (00.45) iakttog vi ett lysande före-
mål på himlen."

Kompletterande uppgift:

Avståndet mellan Gravsjö och Mullsjö är 6 km.

Källa:

Jönköpings-Posten den 12. 5. 71.

Kupolformat föremål observerades.

Datum: Torsdagen den 13. 5. 1971.
Plats: Malmbäcks järnvägsstation.
Tid: Klockan 16.30.
Vittne: Stationsmästare Lennart Israelsson, 55 år.

Denna intressanta observation fick vi reda på via Värnamo-Nyheters redaktion. Vi tog och ringde upp vittnet som redogjorde för hela händelseförloppet. För vissa kompletterande uppgifter fyllde herr Israelsson i ett frågeformulär på 32 punkter.

Lennart Israelsson befann sig i sin bostad som är belägen på andra våningen i stationsbyggnaden i Malmbäck. Han fick från fönstret i syd-östlig riktning se något som blänkte till på den klarblå himlen. Det var cirka 10° över horisonten. Stum av förvåning såg han nu på flera kilometers avstånd klart och tydligt ett "tefat" med en rund kupol på en bottenplatta.

Herr Israelsson ropade på sin fru, som väl framme vid fönstret bara såg ett ljus som försvann bort vid horisonten.

Vittnet uppger att föremålet förflyttade sig ungefär så fort som ett reoplan. Vid förfrågan om det inte kunde ha varit ett reoplan svarade herr Israelsson:

"Nej det var det absolut inte, förresten det vet man ju hur dom dånar."

Enligt herr Israelsson kom föremålet från Vaggeryds-hället och gick mot Nässjö (SV mot NO). Det tog ungefär 10-15 sekunder innan det försvann vid horisonten.

Herr Israelsson avslutar med:

"Jag har alltid skojat och skrattat åt sådana där jaklar som har sett tefat men det gör jag inte nu längre.

Jag har faktiskt tydligt sett ett.

Jag är en gammal man och nykter var jag så jag börjar faktiskt att tro på det."

Källa:

Telefonintervju den 10. 6. 1971 och GICOFF:s frågeformulär av den 14. 6. 1971.

PROFESSOR JAMES MCDONALD.

För något över en månad sedan nåddes vi av den mycket tragiska nyheten att professor James McDonald hade avlidit.

Professor McDonald var född i Duluth, Minnesota den 7 maj 1920. Han fick sin BA (Bachelor of Art) 1942 och sin MS (Master of Science) 1945. 1951 utnämndes han till Ph D vid Iowa State College. Från 1957 har han uppehållit en professur i atmosfärisk fysik vid University of Arizona.

Hans intresse för UFO:s sträcker sig många år tillbaka men som aktivast var han under de sista 5 åren. Till hans stora insatser på området hör hans anföranden inför U S Congress den 28 juli 1968 och inför the American Association for Advancement of Science i december 1969, men kanske speciellt hans mycket välgjorda undersökningar av amerikanska observationer gjorda av piloter och radarpersonal.

UFO-loger över hela världen kommer att minnas honom som en av de stora på området.

Ytterligare undersökning av- och omkring L. Thörns första foto.

Den 24 juni gjorde vi, Björn Högman och Sven-Olof Fredrikson, en resa till västra Småland där vi bl a träffade Lars Thörn och Hugo Abrahamsson.

Vi åkte till den plats där Lars Thörn tog sina foton för att där bilda oss en uppfattning om platsen. Vi tog ett flertal foton och visar här ett av dem.

Denna bild visar samma vy som när L Thörn tog sina foton.

Vi fann att avståndsuppgifterna måste korrigeras. Avståndet till bunkern från fotografen var 11,5 meter och bunkerns höjd är 2,25 meter. Dessa korrigeringar innebär att föremålet på ett avstånd av 200 meter torde haft en diameter av strax under 10 meter. Om avstån-

det var 300 meter bör storleken ha varit strax under 15 meter.

Bakom bunkern sluttade det kraftigt nedåt, några tiotal meter. Det fanns inte några träd bakom bunkern utan bara mycket låg buskvegetation.

Något som kanske inte framgår av foton är att avståndet från bunkern till träden är cirka 5 meter.

Det kan också nämnas att bunkern ligger mycket högt i förhållande till omgivningen.

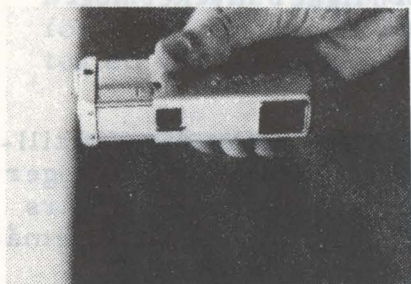
REFLEXERNA.

På högra sidan om föremålet syns två reflexer. Vid tillfället befann sig solen i SSO, vilket motsvarar till höger på bilden. Lägg även märke till hur solen belyser Lars Thörns 4-årige son. Detta tyder onekligen på att föremålet ej kan ha befunnit sig jämsides med bunkern.

Fotolabens kommentarer:

Flera av de största fotolaben i Göteborg, Kodak AB, Hultin foto (svart-vitt fotolaboratorium), Coloro-foto (färglaboratorium) m fl har nu hunnit granska fotona och de har samstämmigt uppgivit att det inte rör sig om någon inkopiering. Negativen är äkta. På inget av fotolaben hade de heller någon plausibel förklaring utan ruskade bara på huvudena.

På grund av den långa tid som förflutit sedan bilderna togs kan L Thörn inte komma ihåg bländarinställningen.

Lars Thörns kamera, Minolta 16 mm, sk spionkamera.

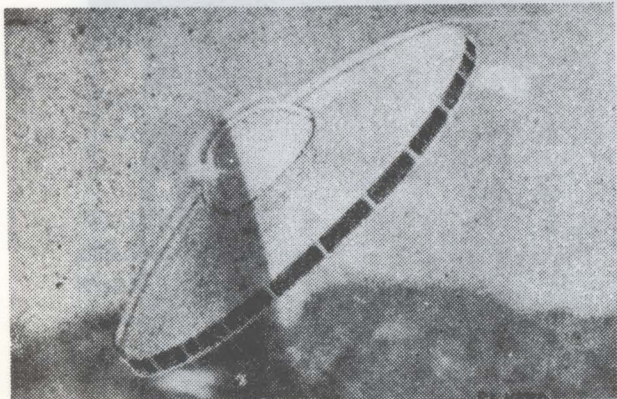

Som tidigare nämnts besökte vi även Hugo Abrahamsson i juni månad. Han valde då ut nedanstående bild som identisk med den farkost han såg den 30. 4. 1971.

Vi fick återigen höra H Abrahamssons berättelse samtidigt som vi kunde se var farkosten befunnit sig.

Vi kan bara upprepa att det var en fantastisk närobservation och 100 %-igt trovärdigt vittne.

S-O.F o. B.H.

NORGE UFO - nytt

Jag mötte ett flygande tefat.

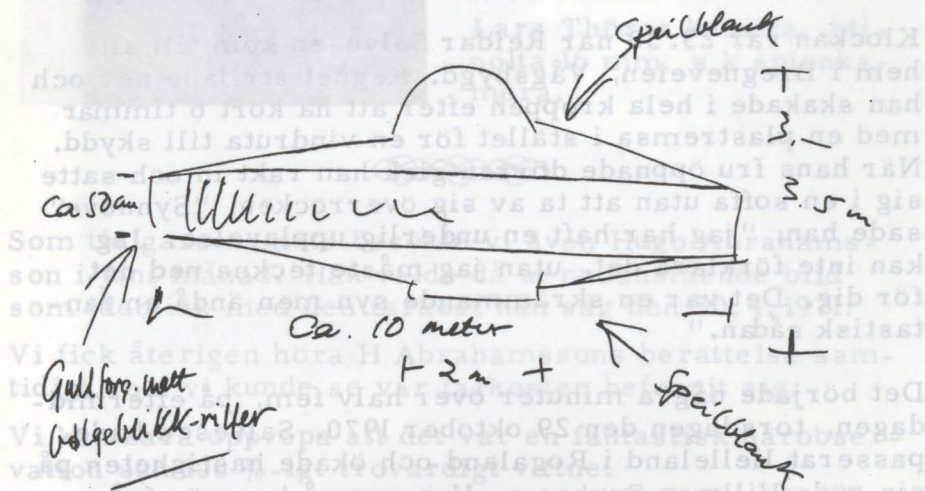
På Helleland hängde ett skinande, ljusstarkt objekt över Reidar Salvesens bil under en minut. Så plötsligt, på ett ögonblick, hade det försvunnit och Salvesen föll ned på marken. Han märkte inte ens att något pressade ned honom på marken.

Klockan var 23.30 när Reidar Salvesen kom till sitt hem i Bregneveien, Vågsbygd. Regnet strilade ner och han skakade i hela kroppen efter att ha kört 6 timmar med en plastremsa i stället för en vindruta till skydd. När hans fru öppnade dörren gick han rakt in och satte sig i en soffa utan att ta av sig överrocken. "Synnöve" sade han, "jag har haft en underlig upplevelse. Jag kan inte förklara det, utan jag måste teckna **ned det** för dig. Det var en skrämmande syn men ändå en fantastisk sådan."

Det började några minuter över halv fem, på eftermiddagen, torsdagen den 29 oktober 1970. Salvesen hade passerat Helleland i Rogaland och ökade hastigheten på sin röda Hillman Sunbeam. Han var på hemväg från sitt ambulerande arbete som "marknad-rådgivare", för en säljcentral. Klockan var nästan tjugo minuter i fem. Han var glad att komma hem till sin familj så tidigt som på torsdag. De hade inte sett mycket av varandra under de senaste veckorna. I en svag stigning öster om Helleland passerade han en transformatorbyggnad intill bergväggen nära vägen. Han körde med parkeringsljuset på. Plötsligt såg han ett bländande ljus, som från en svetslåga. Det gjorde ont i ögonen så han stannade genast. Han berättar:

Fotolabens kommentarer:

"Ljuset varade bara en sekund eller två, jag är inte riktigt säker. Jag öppnade dörren på min sida och tittade ut. Det som jag såg kommer jag aldrig att glömma. Tio meter upp var ett runt objekt, jämnt och ljust som om det var förnicklat. Det bara fanns där, ljudlöst och hotande utan något ljus. Jag stannade motorn och steg ur bilen och stod vid sidan av dörren. Då gled objektet framåt sju eller åtta meter och stannade fem eller sex meter framför bilen, på samma höjd som förut. Instinktivt tog jag mitt block som låg i den öppna bagen mellan sätena och började rita av saken ovanför mig. Nu var jag övertygad, detta var ett "flygande tefat".

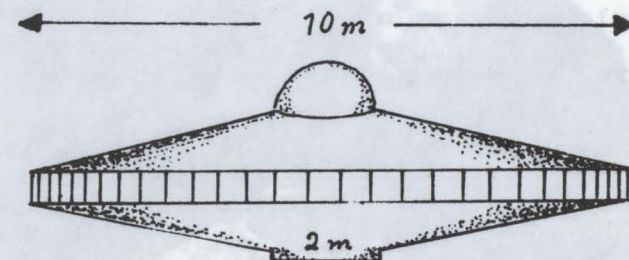
Over er skissen som Reidar Salvesen tegnet da han iakttok «tallerkenen» som sto over bilen hans i ca. 50 sekunder. Plutselig steg den rett til værs — og omtrent en kilometer oppe forsvant den i en ildkule i regnet.

EN SMÄLL OCH VINDRUTAN VAR KROSSAD.

Det bara hängde över mitt huvud, ljust och skinande. Jag var egentligen aldrig riktigt rädd, kanske helt en-

kelt därför att jag inte fick tid till det. Det enda jag fick in i mitt huvud var: Jag måste göra en teckning, det här kommer jag aldrig att se igen.

Föremålet hade varken dörrar, fönster eller några luckor. Fogar eller urholkningar stod inte att finna. Inga igenkänningstecken eller symboler, hela objektet var blankt och skinande - så när som på en matt gyllene kant, runt kroppen, med vertikala spår liknande dem man finner på korrugerad plåt.

Ovanligt blank, ungefär som en spegel. En matt guldkant runt om. Djupet och storleken på de vertikala spåren (reflorna) på guldkanten påminde om dem man ser på korrugerad plåt.

Jag minns inte hur många sekunder som förflöt - kanske femtio - men plötsligt höjde sig tefatet ljudlöst, rätt upp i luften med en våldsam hastighet. Sedan kände jag att jag inte kunde hålla mig upprätt. Jag kastades bakåt och landade på rygg på vägen. Samtidigt hörde jag en smäll ungefär som ett gevärsskott. Det var vindrutan på min bil som krossades, glassplitter singlade ned på sätena och på golvet. Omkring en kilometer upp i luften

Da gjenstanden skjøt rett opp i luften med voldsom fart, ble Salvesen trykket ned i veibanen. Han merket intet luftpress eller kraften som skjøv ham ned.

ändrade tefatet form till en eldkula, men efter ytterligare några sekunder försvann eldkulan också. Molntäcket var inte särskilt högt, eftersom det föll ett strilande regn."

Just då fann Reidar Salvesen att han blödde från ett sår på handen. Han måste ha skrapat sig när han föll på asfalten trodde han. Han startade bilen, backade till en rastplats på den vänstra sidan av vägen. Där sopade

han bort allt glassplitter på sätena och golv. Innan han körde igen kollade han ljuset, signalhornet etc. Nu måste han skynda sig att komma till Ualand, tolv kilometer längre österut, innan affärerna stängde. Han måste ha tag i en plastremsa att använda i stället för vindruta.

På vägen dit märkte han en underlig känsla i tungan, mycket lik den man får efter en tandläkarbedövning. Precis klockan 17.00 stannade han bilen utanför en konsum-butik i Ualand. Av föreståndaren Ragnar Risa fick han låna glasfiber-tape för att fästa plastremsan.

"Jag lade märke till att mannen skakade när han kom in i butiken", berättade föreståndaren Risa senare, "men jag trodde att orsaken var att han hade kört utan vindruta. Jag skar av plastremsan eftersom han blödde våldsamt från sina fingrar. Jag minns att jag frågade honom hur vindrutan hade blivit krossad, men han svarade bara att sånt händer."

Salvesen lämnade genast butiken utan att berätta någonting. Först när en tidning från Kristiansand ringde upp för att kontrollera de informationer de fått av Salvesen fick föreståndaren veta orsaken.

Föreståndaren Risa tror inte på visiter från rymden. När Salvesen senare kom in i butiken tillsammans med en medarbetare i "Hjemmet", sade Risa till honom:

"Jag tror inte att du har sett ett flygande tefat, det måste ha varit en hägring eller något liknande, en vanlig händelse när det regnar."

VAR DET SALVESENS BIL SOM SIGRUNN SKIPSTAD SÅG?

Reidar Salvesen är säker på att han inte har sett någon hägring. Det som han observerade var ett producerat objekt, varken mer eller mindre. Ingen annan än han själv har sett tefatet. 600 meter öster om platsen, arbetade några telegrafarbetare med att dra kabel, men

de hade inte sett någonting. Intill platsen fanns det några hus. Ingen där hade sett några ljusglimtar.

"Det spelar ingen roll", säger Salvesen, "ljusblixterna varade bara en eller två sekunder. Folk kan ha varit upptagna med helt andra saker just då och inte tittat dit.

En annan händelse som förtjänar att noteras:

Fru Sigrunn Skipstad från Egersund arbetar på Hellelands diarium. Hennes berättelse kanske försvagar Salvesens förklaring. Hon berättar för "Hjemmet":

Torsdagen den 29 oktober klockan 17.00 körde jag västerut mot Helleland till mitt hem i Egersund, efter att ha besökt min mor. Tre hundra meter öster om Helleland, på bron, mötte jag en röd K-registrerad bil med en krossad vindruta. Stackars man, tänkte jag, han måste köra hela den långa vägen till Flekkefjord för att få en ny vindruta."

"Är Ni riktigt säker på tiden och platsen?"

"Ja jag känner mig säker, bland annat därför att jag gifte mig bara några dagar tidigare och borde komma ihåg det. Bilen var röd och liknade en Ford Taunus, men jag är inte helt säker."

Om fru Skipstads information, säger Salvesen:

"Den röda bilen var inte min. Vindrutan på min bil krossades på den plats som jag har visat er, men vad som orsakade att den gick sönder kommer jag aldrig att kunna förklara."

"Men det var ett underligt sammanträffande."

"Ja ett underligt sammanträffande det kan jag hålla med om. Men det finns fler personer som ha röda och K-registrerade bilar. Om föraren av bilen läser detta hoppas jag att han kommer att höra av sig. Vilket intresse skulle jag ha av att ljuga om platsen? Vindrutan ersattes av försäkringsbolaget. Jag kolliderade inte med någon annan bil, eller körde på någon människa."

"TERMETISKT" TRYCK - VAR DET ORSAKEN TILL ATT VINDRUTAN KROSSADES ?

"Det gör mig det samma vad folk tror, jag har inget hopp om att omvända tvivlare. Men jag vet vad jag såg. Mitt intryck är att folk sällan erkänner att de har sett någonting oförklarligt, eftersom de tror att sådana fenomen inte hör till vår upplysta tidsålder."

Om det inte var ett "flygande tefat" som krossade Salvesens vindruta, vad var det då för någonting? Teorierna är många, en av dem baserar sig på "termetiskt" tryck (spänning), vilket stiger under stora differenser i höjd och temperatur. I Salvesens fall stämmer den inte. Temperaturen var 10-12 grader, det var molnigt och ihållande regn.

Polisen i Egersund var, efter en förfrågan från polisen i Kristiansand, fem dagar senare på platsen och plockade glassplitter. Polisen hade ingen svårighet att finna platsen efter Salvesens beskrivning. Han (polisen) berättar för "Hjemmet":

"I anslutning till glassplittret som Salvesen säger att han kastade mellan några stenar i vägriktningen, kan jag tillägga att jag också fann några splitter på vägen, mellan asfalten och gruset."

Om vindrutor av härdat glas säger experter, att om en sten träffar en sådan ruta, går den i bitar. I Salvesens fall går det inte att bevisa att det var en sten som krossade rutan. Det kan lika gärna finnas en annan orsak.

Tiden var, som tidigare nämnts, 23.30 innan Salvesen var hemma hos sin hustru och sina tvillingar, Karsten och Gerd, 13 år gamla. På den 180 km långa körningen till Kristiansand, i snigelfart, rörde sig hans tankar bara om det "flygande tefatet". I Flekkefjord stannade han och telefonerade till sin hustru. "Vad har hänt" frågade hon.

"Jag berättar för dig när jag kommer hem."

HUDEN PÅ MIN HAND FLAGADE AV.

Det blev sent den kvällen. Salvesen kom inte i säng förrän klockan tre. "Det sista jag hörde var hans prat om flygande tefat", berättar Synnöve Salvesen.

"Om jag bara kunde se det igen", sade han.

Vid frukostbordet nästa morgon, visade han henne sin hand. Skrubbsåren var minimala, men det underliga var att huden flagade av som om han blivit solbränd. När han gnuggade handflatorna mot varandra, flagade skinnet på hans högra hand av.

På vägen hem till Kristiansand, lade han märke till att det gjorde ont i ögonen. Först trodde han att det hade orsakats av vinddraget. När han kom hem, fann hans hustru att hans ögonglober var nästan röda. Detta varade i två veckor. När han satt på sitt kontor, kunde han inte tåla dagsljuset, liksom det även var svårt att se rätt på en skarp lampa.

Två dagar senare, klockan 10.45 på lördagen den 31 oktober, gick han till polisstationen i Kristiansand. Salvesen förklarade händelsen för konstapel Henry Aamo. Rapporten sändes till polishögkvarteret i Oslo, efter en deklARATION från polisen i Egersund och polisen i Rogaland. Polischefen Eckhoff, säger till "Hjemmet":

"Jag känner Reidar Salvesen sedan många år. Jag har haft rätt mycket med honom att göra. Han är nykter och trovärdig. Jag tror det är viktigt att allmänheten får kännedom om fallet. Kanske får vi då också mer information."

Specialister från Ingeniörs-regementet i Kristiansand använde instrument på bilen och den krossade vindrutan för att försöka finna radioaktivitet, men där fanns ingen sådan. Försvarets forskningsinstitut i Kjeller har undersökt glassplittret utan att finna någonting anmärkningsvärt.

Salvesens rese-väckarur uppförde sig efteråt på ett underligt sätt. Den gick nu inte alls rätt, efter att tidigare ha passat tiden perfekt. Den undersöktes av en urmakare tre veckor efter episoden, men inga avvikelser, som t ex magnetism eller dylikt kunde påvisas. Det är emellertid inte första gången som en klocka har blivit besvärlig efter att ha sammanträffat med ett flygande tefat (UFO). Det hände en man från Gjøvik för några år sedan. Hans fickur hade också uppfört sig underligt efter att han hade haft ett UFO svävande över sin bil.

ÄR UFO:s INTRESSERADE AV ELEKTRISKA KRAFT-STATIONER?

Underligt är det också att objektet var så nära en transformator. Norska UFO-specialister frågade Salvesen om detta, men först två veckor senare upptäckte han att transformatorn verkligen fanns där.

Vem som helst som har möjlighet att titta på Norska kartor över UFO-aktivitet, kommer att bli förvånade eftersom de flesta UFO:s observeras nära elektriska anläggningar eller kraftverk. En fråga man kan ställa i samband med Salvesen-fallet är:

Hur många människor i Norge har verkligen sett UFO:s och hur många av dem vågar inte tala om vad de har sett av rädsla för att bli utskrattade? Efter alla brev och telefon samtal som Salvesen har fått måste det finnas många många. Ett exempel:

En person kom till honom i Sandnes och sade:

"Äntligen en man som vågar säga att han har sett ett UFO. Jag har också sett ett, men jag fick aldrig mod till att tala högt om det. Folk skulle bara skratta åt mig."

En annan reaktion som följde på Salvesens historia var:

"Gode Gud vad han måste ha druckit den dagen."

"Jag hade inte druckit någonting alls, jag var varken trött eller modlös", tillägger Salvesen. "Jag använde inga piller eller medicin som kan ha påverkat min kondition."

Låt gärna folk få misstro mig, om de vill. I vilket fall, som helst, så säg jag någonting som jag inte kan förklara, någonting som seglade 10 meter över min bil. Det kommer jag att insistera på ända tills jag dör, men jag skulle gärna vilja se det igen, men då med en kamera i handen."

Källa:

Oversatt (norska till engelska) från "Hjemmet" av Anton Lidström därefter översatt till svenska av Alf Tollhag, GICOFF.

MEDDELANDEN.

Finns det några medlemmar som har tid och lust att översätta UFO-litteratur från franska, spanska och tyska? Hör i så fall av er till
Sven-Olof Fredrikson
Kjellmansgatan 9, 413 18 Göteborg, tfn 031-247178.

De medlemmar i Stockholms-trakten som vill diskutera UFO lite mera personligt ombedes kontakta
Boris Jungkvist
Klasrovägen 39 A, 191 49 Sollentuna 4, tfn 08-355364.

Här följer ytterligare några finska UFO-fall från andra hälften av 1970. Även dessa fall har Kalevi Hietanen överlämnat till GICOFF.

Jetplan jagar sju flygande tefat.

Datum: 12 april 1968 eller 1969 (exakt år saknas).
Plats: Flygbasen i Kuopio (i östra Finland).
Vittnen: Flera flygare samt markpersonal och radar.

Jouka Kuronen var pilot på en Fouga Mageister Jet vid flygbasen i Kuopio. Han berättar:

"Enligt min flygjournal gällde:

- Klockan var ungefär 12.
- Klart väder, solsken, svag vind från norr. På en höjd av 3 km en stark nordlig vind på 100 knop.
- Jag förde planet med en officer från flygvapnet bredvid mig som passagerare.

Jag höll just på att köra ut mitt plan till ändan på startbanan för att sedan gå upp på order från kontrolltornet. Vi hörde då en order genom samtrafiken, riktad till piloten i en annan Fouga som förberedde sig på att öva dykningar.

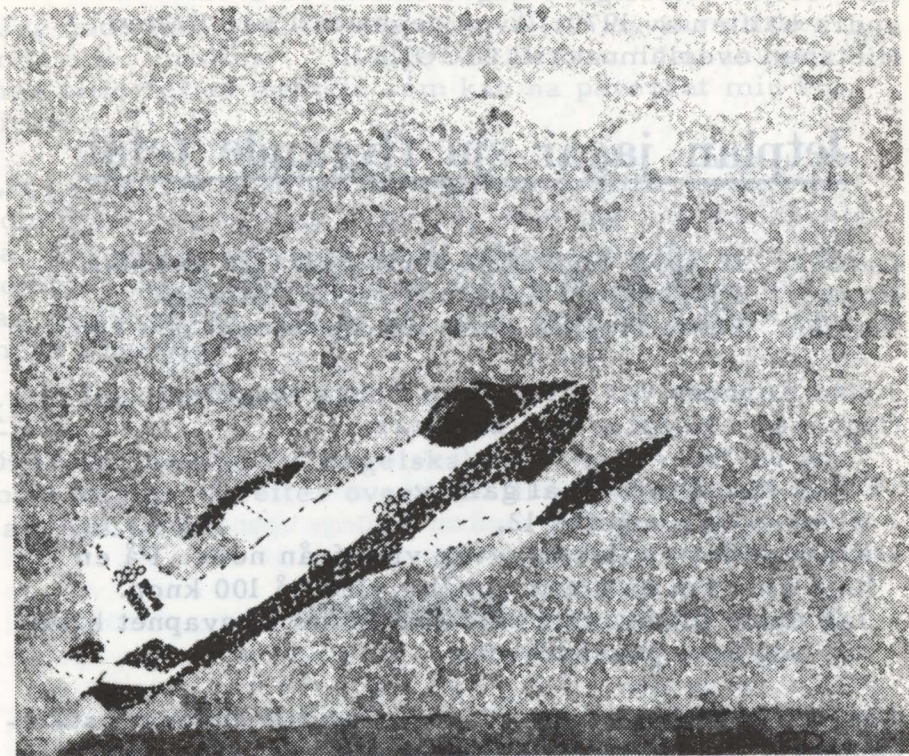
Kontroll- Hej 286, sluta med dykningarna och titta på
tornet: de cirka 7 ballongerna ovanför dig, kom.

Piloten: Uppfattat, jag slutar, svänger upp mot dem från höger nu.

Tornet: De svävar stillastående över fältet - kan vara 1500 - 3000 meter upp och det verkar vara 7 av dem.

Piloten: Uppfattat - jag börjar klättra.

Samtidigt gjorde jag en svag sväng för att få syn på ballongerna. Omedelbart såg jag en grupp på 7 gula

bollar eller skivor som svävade ovanför. De var stilla som om de inspekterade något. Snart började Fougan att närma sig och radiotrafiken fortsatte.

Tornet: Vi ser dem härifrån.
 Radar-
 kontrollen: Vi har också fått in dem.
 Flyginstruktören till planet: 286, här är instruktören, de börjar röra sig mot norr - ja, de kommer att lämna dig - du kan inte nå dem längre - de försvinner norrut.

Kommentar:

Objekten observerades i Vaasa vid ungefär samma tidpunkt. Om det var samma 7 farkoster så måste hastig-

heten ha varit flera gånger ljudets, eftersom avståndet mellan Kuopio och Vaasa är cirka 300 km. Objektet var inte flygplan har det visat sig efter kontroll. De dök mot en vindstyrka på 100 knop så det kan inte ha rört sig om ballonger. Officiellt var det UFO:s, d v s oidentifierade.

K. H.

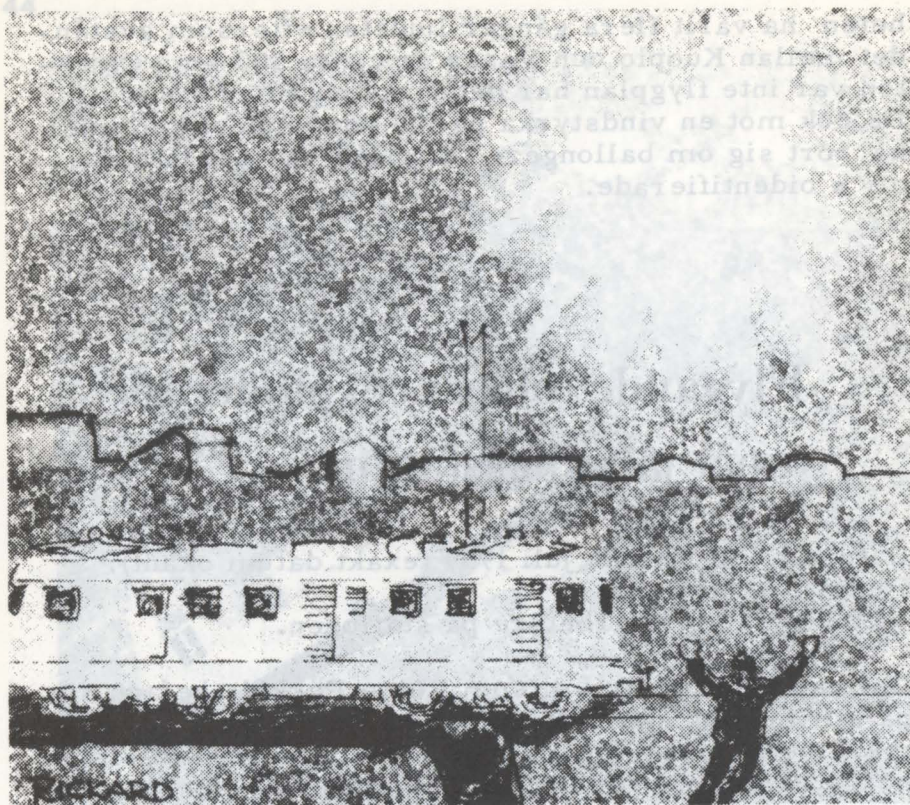
Flygande objekt exploderade över järnvägsstation.

Datum: Mitten av juli 1959 (exakt datum okänt).
 Plats: Kouvola.
 Vittnen: Flera arbetare på stationen.

Det var i mitten av juli som Reino Pekkala befann sig på sitt lok och skulle köra och hämta bränsle till ångmaskinen. Tillsammans med honom var hans assistent och bredvid loket befann sig ytterligare 3 män.

Reino Pekkala stod på höger sida och tittade på mätaren för ångtrycket. Han råkade då genom det vänstra fönstret få syn på ett flygande objekt som flög över stadens centrum mot järnvägsstationen. Han ropade omedelbart till de andra 4 männen och tillsammans såg de hur det kom in norrifrån med ordinär flygplanshastighet och flög över plattformarna.

Efter det att det passerat bränslepåfyllningsplatsen, ca 100 meter från vittnena, nådde det till ungefär 30 meter från ett torn av stålkonstruktion till höger om spåren. Just där exploderade plötsligt objektet och försvann fullständigt. Explosionen följdes av en förfärlig smäll, men ingenting fanns kvar i luften. Trycket från explosionen gjorde att en av männen föll baklänges och 2 andra förlorade sina huvudbonader. Reino Pekkala förlorade båda sina ögonbryn och hår från armarna lossnade,

som om de bränts bort. Trycket gav sig också till känna genom ångpannan, då eldflammorna i eldstaden sköt ut.

Objektet såg ut som en metallisk boll. Framsidan var ljus som polerad aluminium medan baksidan hade en matt grå färg. Explosionen orsakade en hel del skador. Alla lampor i tornet gick sönder. En elektrisk kabel och några stålbalkar uppe i tornets topp smälte. En kabel som från tornet gick ner till en instrumentpanel hade smält och dessutom förstört alla instrument som var kopplade i anslutning till kabeln.

Explosionen hördes över hela staden och bl a lyfte tusentals duvor. Järnvägsmyndigheterna gjorde naturligtvis en grundlig undersökning men fann ingenting som

kunde ha orsakat ljuset och explosionen. Förutom att det kliade i ansiktet och på armarna i 2 dagar efteråt fick inte Reino Pekkala några skador.

Kommentar:

Kalevi Hietanen har personligen besökt Reino Pekkala som nu är pensionerad och fick då intrycket att han var en man som såg realistiskt på saker och ting och inte svävade ut. Han berättade då också att han under kriget varit med om många bombfällningar och att detta inte liknade något sådant. Han skulle även ha sett eldklot, men även dessa såg helt annorlunda ut.

K. H.

För Dig som är intresserad av att mera detaljerat få reda på vad som händer på UFO-fronten runt om i världen vill vi rekommendera

FLYING SAUCER REVIEW

Den ges ut i London under ledning av Charles Bowen och bland de regelbundna skribenterna kan nämnas Aimé Michel, Gordon Creighton, Berthold Schwarz, John Keel, Jacques Vallée och många fler.

Årsprenumeration (6 nr) kan fås genom att skicka 2 £ till

The Editor, Flying Saucer Review,
21 Cecil Court, Charing Cross Road,
London WC 2, England.

VAD VAR
DET PO-
LISMÄNNEN
SÅG OCH
FOTOGRA-
FERADE?

Från Daily Express, torsd 19. 8. 1971, har följande artikel hämtats.

Polisen publicerade i går en officiell bild av "SAKEN" som sågs på himlen.

Fotot var ett av de tolv som togs av konstapel Leslie Leek, då han och tre kolleger iakttog "SAKEN" under två timmars tid över Staffordshire.

Men vad var det - ett flygande tefat eller bara en glimt av planeten Mars?

Polischefen uttalade sig försiktigt:

"Vi har inte dragit några slutsatser."

Konstapel Leek, 25 år, är däremot övertygad om att "SAKEN" var ett flygande tefat och detta trots att han tidigare har varit mycket skeptisk mot sådana här.

Han och hans kolleger är fullt övertygade om att det inte var Mars. "Om det var Mars skulle den ha stått stilla på himlen. Det här objektet rörde sig med fart österut och blev orangefärgat innan det försvann."